

V souvislosti s diskuzí o zábavě a představách o ní, jsem si vzpoměla na jedno horké letní odpoledne v minulém století. V neděli po obědě jsem si sedla s dětmi na dvoře a četla " Popelku ". U sousedů z obou stran nastalo ticho a ozvalo se: čti nahlas! Tak jsem přidala, s povděkem, že soused na chvíli přestal s transportem střešních tašek na půdu. Krásně jsme si to užili, vypili kávu, všem jsem slíbila na příští neděli " Šípkovou Růženku " a dala děti spát. Vedle zase nastal ruch, jak se soused chystal na překládku střechy, druhý den mu měli přijít pokrývači. Bylo krásně, a měla jsem hodinku sama pro sebe.

Ale najednou se u nás rozletěly dveře. Vpadla k nám sousedka a s pláčem vyprávěla, jak jí manžel vzteky vyrazil z ruky jahodový pohár, který mu nesla. A nejvíc se jí dotklo, že ji poslal do jednoho temného místa. Než jsem se vzpamatovala, tak se dveře otevřely znovu. V nich stál soused a zařval : Boženo, pojď domů!!! Pán stál v trenýrkách, bos byl tak velký jako já, tak jsem mu viděla na lysinu. Seděl mu na ní krásný kopeček šlehačky s parádní jahůdkou navrchu. A já jsem byla spokojená, že kulturní odpoledne pokračuje. Odešli spolu s mým manželem, který šel pomoci a odhalil příčinu tohoto krásného zážitku. Dveře a dvacet schodů na půdu byly vedle spíže, kam se soused chodil už unaven, celý zpocený posilnit rumem. Když v létě usedám s knihou na zahradu, tak si vzpomenu. Vlastně o nic nešlo, moc se neudálo, muška jenom zlatá.